

РЕШЕНИЕ

№ 8037

гр. София, 18.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 09.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **7665** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на А. В. И. срещу заповед № 61724 от 01.10.2009 г., издадена от началника на отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 4 вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП на оспорващия е иззето свидетелството за правоуправление поради неизпълнение на задължение по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Жалбоподателят и процесуалният му представител адв. Д. считат, че оспорената заповед е незаконосъобразна и молят същата да бъде отменена от съда. Твърдят, че от събраните по делото доказателства не се установява наличието на фактическо и правно основание за прилагане на процесната ПАМ, доколкото от страна на ответника не са представени в цялост процесните НП и доказателства за връчването и влизането им в сила, за да се приеме, че на оспорващия са отнети 39 бр. контролни точки. Искане от съда да бъде отменен административния акт.

Ответната страна – началникът на отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С оспорения в настоящото производство административен акт № 61724 от 01.10.2009 г., издадена от началника на отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на

вътрешните работи на А. В. И. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за правоуправление на МПС №[ЕИК], кат. *BCD*М*, издадено от ОПП – СДВР.

За да издаде обжалваната заповед, административният орган е приел, че на основание чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-1959/2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС с влезли в сила описани в обстоятелствената част на административния акт 11 броя наказателни постановления са отнети 41 бр. контролни точки. Посочено е, че А. В. И. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си за правоуправление на МПС, тъй като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

В оспорената заповед са отразени следните НП и съответно броят отнети контролни точки: - НП № 44982/09.10.2001 г. с отнети 2 бр. контролни точки; - НП № 1400/3285 от 02.09.2003 г. с отнети 6 бр. контролни точки; - НП № 88732 от 29.08.2003 г. с отнети 2 бр. контролни точки; - НП № 59789 от 07.06.2004 г. с отнети 3 бр. контролни точки; - НП № 141487 от 24.11.2004 г. с отнети 3 бр. контролни точки; - НП № 33488 от 13.04.2005 г. с отнети 2 бр. контролни точки; - НП № 106377 от 15.09.2005 г. с отнети 4 бр. контролни точки; - НП № 49604 от 28.04.2006 г. с отнети 3 бр. контролни точки; - НП № 83716 от 13.07.2006 г. с отнети 2 бр. контролни точки; - НП № 89166 от 27.07.2006 г. с отнети 10 бр. контролни точки и НП № 83270 от 28.06.2007 г. с отнети 4 бр. контролни точки.

Установява се, че НП № 44982 от 09.10.2001 г. и НП № 88732 от 29.08.2003 г. не се съхраняват от ответника и са унищожени съгласно протокол № 9993 от 05.07.2011 г.

Въпреки указаното на ответната страна задължение да комплектова преписката по делото не са представени копия от НП № 141487 от 24.11.2004 г., № 33488 от 13.04.2005 г., № 83716 от 13.07.2006 г. и НП № 89166 от 27.07.2006 г., както и доказателства за тяхното връчване и влизане в сила.

С НП № 3285 от 12.07.2003 г. на оспорващия е наложено административно наказание – глоба в размер на 20 лева на основание чл.183, ал.2, т. 9 от ЗДвП за нарушение на чл. 102, ал.1 от ЗДвП и са му отнети 6 бр. контролни точки на основание Наредба № I – 139 на МВР. НП е връчено на 01.10.2003 г., като липсват доказателства за оспорването му и отмяната по съдебен ред.

С НП № 59789 от 07.06.2004 г. на жалбоподателя е наложено административно наказание – глоба в размер на 20 лева на основание чл.183, ал.2, т.2 от ЗДвП за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП и са му отнети 3 бр. контролни точки на основание чл.3, ал. 1, т. 12 от Наредба № I -139/2002 г. Върху НП е отбелязано, че същото е връчено по реда на чл.58, ал. 2 от ЗАНН на 06.01.2006 г. и е влязло в сила на 14.01.2006 г.

С НП № 106377 от 15.09.2005 г. на А. В. И. е наложено административно наказание – глоба в размер на 30 лева на основание чл.183, ал. 3, т. 5, предл. 1 за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП и административно наказание – глоба в размер на 10 лева на основание чл.185 от ЗДвП за нарушение на чл.157, ал. 6 от ЗДвП и са му отнети 4 бр. контролни точки. НП е връчено на лицето на 26.10.2005 г.

С НП 49604 от 28.04.2006 г. на оспорващия е наложено административно наказание – глоба в размер на 20 лева на основание чл.183, ал. 2, т. 2 от ЗДвП за нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и се отнемат 3 бр. контролни точки на основание чл.3, ал. 1, т. 12 от Наредба I – 139/2002 г. НП е връчено на лицето на 21.06.2006 г.

С НП № 83270 от 28.06.2007 г. на жалбоподателя е наложено административно

наказание – глоба в размер на 30 лева на основание чл.183, ал.3, т. 5, предл. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 6, т.1, предл.3 от ЗДвП и са отнети 4 контролни точки на основание чл.3, ал. 1, т. 6 от Наредба I – 139/2002 г. Върху НП е отбелязано, че НП е връчено при условията на чл.58, ал. 2 от ЗАНН на 15.09.2008 г.и е влязло в сила на 23.09.2008 г.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Оспорената заповед е връчена на лицето на 26.06.2013 г. срещу подпис, като жалбата от А. В. И. е подадена направо пред АССГ с вх. № 18409 от 03.07.2013 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, 4 и т. 5, б.”а” се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. По делото е представена заповед № I з-1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи за упълномощаване на определена категория длъжностни лица за издаване на принудителни административни мерки съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, между които е началникът на отдел „ПП” при СДВР. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за липса на компетентност у издателя на акта. Липсата на последваща заповед за оправомощаване на съответните длъжностни лица съобразно чл.172, ал. 1 от ЗДвП, издадена от съответния министър на вътрешните работи не означава, че предходно издадената заповед е престанала да действа. Не е необходимо при смяна на министъра на вътрешните работи да се издава нова заповед по чл.172, ал.1 от ЗДвП за делегиране на правомощия.

Съдът намира, че при издаването на оспорената заповед е нарушен материалният закон.

Съгласно чл. 150 а, ал. 1 от ЗДвП за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, което се издава от органите на МВР, като същото се издава при наличието на предвидените в закона условия (чл. 151 и чл. 152 от ЗДвП) и с него се удостоверява правоспособността на водача. С Наредба № I - 139 от 2002 г. (отменена, но действаща за периода на издаване на наказателните постановления) се определя първоначалния максимален размер на контролните точки и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, при извършването на които от наличните контролни точки на водач на МПС се отнема определен брой съгласно допуснатото нарушение. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредбата първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на МПС е 39 контролни точки, като съгласно чл. 4 от Наредбата отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление и според чл. 5, ал. 2 от Наредбата при налагане на наказания за нарушения, посочени в наредбата се отбелязва броят на отнетите контролни точки. По силата на разпоредбата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водач,

на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление. За неизпълнение на това задължение в чл. 171, т. 4 от ЗДвП е предвидено налагане на ПАМ – изземване на свидетелството за управление.

Оспореният административен акт е издаден на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, като фактическо описание е посочено, че поради отнети на А. В. И. 41 бр. контролни точки с описаните 11 броя влезли в сила наказателни постановления, той е загубил правоспособността си, като не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – да върне свидетелството си за управление на МПС.

Съдът намира, че от събраните по делото доказателства не се доказват фактическите основания, описани в оспорената заповед.

За да е налице релевантно отнемане на контролни точки, а в резултат на това да може да се установи преминат ли е максимално допустимият им брой, е необходимо да е установено по надлежния ред извършването на някое от визираните в чл. 3, ал. 1 от Наредба I -139/2002 г. нарушения. За да е установено по надлежния ред административното нарушение е необходимо наказателното постановление, което го констатира, да е станало окончателен, изпълняем, т. е. същото да е влязло в законна сила. Само този акт има изпълнителна сила и с оглед на това поражда предвидените в правната норма правни последици. Съгласно чл. 64 от ЗАНН влизат в сила наказателните постановления, които не подлежат на обжалване, не са били обжалвани или са обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда.

Следователно едва след настъпването на някой от посочените юридически факти наказателното постановление ще е влязло в сила и по надлежния ред ще е установено извършването на съответното нарушение и на нарушителя ще следва да бъдат отнети съответния брой контролни точки. За да се установи, че дадено наказателно постановление е влязло в сила, е необходимо да се установи датата, на която то е съобщено на адресата, и съответно, факта подлежи ли то на обжалване или не. Ако подлежи на обжалване, то е необходимо да се докаже по безспорен и категоричен начин, че адресатът на акта не е упражнил субективното си право на жалба. Правото на обжалване, както е известно, възниква от деня на връчване на акта – чл. 59, ал. 2 във вр. с чл. 58, ал. 1 от ЗАНН. Ако е упражнено правото на обжалване, следва да се установи, че с влязло в сила съдебно решение наказателното постановление е потвърдено. Доказателствената тежест за тези релевантни факти е на административния орган – чл. 170, ал. 1 от АПК.

В настоящия случай от събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност не може да се направи извод, че само две от описаните в мотивната част на заповедта наказателни постановления са връчени на оспорващия и са влезли в законна сила, а именно: НП № 3285/12.07.2003 г., НП № 106377 от 15.09.2005 г. и НП № 49604 от 28.04.2006 г., с влизането в сила на които се отнемат общо 13 бр. контролни точки.

За НП № 59789 от 07.06.2004 г. и НП № 83270 от 28.06.2007 г. няма доказателства да е спазена процедурата за връчване по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, т. е. не може да се приеме, че същите са надлежно връчени и съответно, че НП са влезли в сила на посочените в НП дати. Отбелязването върху посочените два бр. НП на обстоятелството, че НП е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, не означава, че е спазен така посочения ред и че НП са влезли в сила. Съдът е указал на ответната страна да представи доказателства за връчването и влизането в сила на описаните в обжалвания административен акт наказателни постановления, но такива доказателства не са

ангажирани.

Останалите описани в заповедта НП № 44982 от 09.10.2001 г., НП № 88732 от 29.08.2003 г., НП № 141487 от 24.11.2004 г., № 33488 от 13.04.2005 г., № 83716 от 13.07.2006 г. и НП № 89166 от 27.07.2006 г. не са представени с административната преписка, което означава, че не е доказано отнемането на съответния брой контролни точки, посочен от административния орган в констативната част на оспорения административен акт.

Следователно, по делото са събрани доказателства за издаването, връчването и влизането в сила само на две от общо 11 бр. наказателни постановления, с които се отнемат общо 13 бр. контролни точки. Във връзка с връчването и влизането в сила на НП № 59789 от 07.06.2004 г. и НП № 83270 от 28.06.2007 г. не са събрани доказателства, от които да се направи категоричен и обоснован извод за надлежното им връчване по реда и условията на чл.58, ал. 2 от ЗАНН. Удостоверяването на тези факти е задължение за административния орган и в случая това изискване не е спазено. Дори и да се приеме, че отразяването върху НП за връчването им при условията на чл.58, ал. 2 от ЗАНН е извършено от административен орган при условията на официално удостоверяване и се ползва с доказателствена сила, то общият брой отнети точки е 20 бр. контролни точки, т.е. отново е под 39 бр. контролни точки.

По отношение на останалите 6 бр. НП няма доказателства, че са издадени и влезли в сила.

Това означава, че не може да се формулира заключението, че към датата на издаване на оспорената заповед на жалбоподателя са отнети 41 бр. контролни точки и той е изгубил правоспособността си, както твърди ответната страна. Доказано е само отнемането на 13 бр. контролни точки с влизането в сила на два броя НП, а за останалите не е доказано връчването и влизането им в сила.

Следователно, оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон, тъй като административният орган не е доказал по категоричен начин, че на жалбоподателя са отнети 39 бр. или повече контролни точки с влезли в сила НП, което да обоснове задължението на лицето да върне свидетелството си за управление на МПС по чл.157, ал. 4 от ЗДвП, за да бъде наложена принудителната административна мярка – отнемане на свидетелството за управление по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. В този смисъл решение по адм. дело № 14122/2010 г. по описа на Върховен административен съд, VII отделение, решение по адм. дело № 1640/2011 г. по описа на Върховен административен съд, VII отделение, решение по адм. дело № 3834/2012 г. по описа на Върховен административен съд, VII отделение.

По тези съображения жалбата на А. В. И. се явява основателна и заповед № 61724 от 01.10.2009 г., издадена от началника на отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи следва да се отмени като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 610 (шестстотин и десет) лева, представляващи заплатена държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, IV състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. В. И. заповед № 61724 от 01.10.2009 г., издадена от началника на отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 4 вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП на оспорващия е иззето свидетелството за правоуправление поради неизпълнение на задължение по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. В. И. ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 610 (шестстотин и десет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

Административен съдия: